

Arrest

nr. 324 840 van 9 april 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**
 wettelijk vertegenwoordigd door X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat K. STOROJENKO**
 Franklin Rooseveltlaan 348 / 3
 9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn en die wettelijk vertegenwoordigd wordt door X en X, op 12 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. STOROJENKO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 19 januari 2023 samen met haar moeder, stiefvader en broer. Op 26 januari 2023 verzoeken verzoeksters moeder en stiefvader om internationale bescherming; verzoeken die op basis van artikel 57/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) vermoed worden ook in verzoeksters naam, als vergezellende minderjarige, te zijn ingediend. Op 19 december 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeksters moeder en stiefvader tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 23 mei 2024 wordt het door verzoeksters moeder en stiefvader tegen deze beslissingen ingestelde beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. X. Hiertegen wordt geen cassatieberoep ingesteld.

1.2. Op 5 juni 2024 dient verzoekster zelf, als begeleide minderjarige, een verzoek om internationale bescherming in. Op 27 november 2024 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Uit je administratief dossier blijkt dat je op 10/01/2012 bent geboren in Zugdidi en dat je de Georgische nationaliteit hebt.

Op 19/00/2023 beslisten je moeder T. K. (x.xxx.xxx) en je stiefvader M. Z. (x.xxx.xxx) om samen met jou en je broertje L., I. (x.xxx.xxx) Georgië te verlaten. Jullie kwamen diezelfde dag aan in België waarna je ouders op 26/01/2023 een verzoek tot internationale bescherming indienden waarvan op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 vermoed wordt dat het ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Dit verzoek was het voorwerp van een beslissing van het Commissariaat-generaal op 19/12/2023. Je ouders gingen tegen die beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 23/05/2024 hun beroep verwierp in hun arrestnummer 307110. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Op 05/06/2024 dienden je ouders in jouw naam een verzoek om internationale bescherming in.

In dat kader verklaarde jij je biologische vader, T. L., in Georgië te vrezen omdat die ermee gedreigd had om jullie te vermoorden. Zo zou uw biologische vader naar jullie huis zijn getrokken om je moeder en stiefvader met een mes te verwonden. Ook toen hij nog met jullie samenwoonde, voor dat je moeder haar huidige echtgenoot had leren kennen, gedroeg je vader zich gewelddadig naar je moeder toe, ze maakten veel ruzie en op een keer had hij haar zelfs in haar neus gebeten. Je tante was toen naar jullie huis gekomen, en je moeder moest daarna medicatie nemen omdat zij suïcidaal was geworden als gevolg van haar problemen met je biologische vader. Je zou op een keer zelfs mee in de klappen gedeeld hebben toen je biologische vader, in een poging om jouw moeder te slaan, jou in de plaats had geraakt. Je was ongeveer zes jaar oud toen je moeder en stiefvader en klacht trachtten in te dienen bij de politie je biologische vader, maar dat bleek onmogelijk omdat hij constant van naam bleek te veranderen waardoor hij onvindbaar was. Voorts zou je van je tante, die op de luchthaven werkt, vernomen hebben dat je biologische vader inmiddels één keer naar België was afgereisd maar zou je toen geen contact met hem hebben gehad.

Ter staving van je asielrelaas legde je de volgende documenten neer: je geboorteakte en je paspoort

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als minderjarige, bepaalde procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Je advocaat was voorts aanwezig bij het persoonlijk onderhoud en kreeg de mogelijkheid om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Er werd bij de beoordeling van jouw nood aan internationale bescherming eveneens rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratief dossier op het Commissariaat-generaal dat je verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die je ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek van 26/01/2023, namelijk dat zij vrezen te zullen gedood door uw biologische vader indien zij naar Georgië zouden moeten terugkeren, waarvoor de beslissing nu definitief is.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De documenten die je ter staving neerlegde veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Zo wordt er niet getwijfeld aan je Georgische nationaliteit waardoor dat je geboorteakte en paspoort van weinig relevantie zijn voor je huidig verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57/1, § 4, 57/6, § 3, 6° en 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel gaat verzoekster in op de elementen eigen aan haar dossier. Zij betoogt dat, in weerwil tot wat de commissaris-generaal voorhoudt, zij wel degelijk eigen elementen aanhaalt die niet dezelfde zijn als de elementen in het verzoek van haar moeder. Zij werpt op dat zij verwees naar de familieproblemen die een directe impact op haar kunnen hebben en dat onmogelijk gesteld kan worden dat zij geen eigen elementen aanhaalt gelet op het feit dat zij zelf een deel van de problemen op heel jonge leeftijd heeft meegemaakt. Zij wijst erop dat zij gedetailleerde en doorleefde verklaringen aflegde en citeert deze. Zij haalt verder aan dat haar advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) opmerkte dat het een moeilijk gesprek voor haar was en dat zij zelf verklaarde dat zij niet goed behandeld werd door haar biologische vader die haar geregeld sloeg, waarna zij opnieuw passages uit het persoonlijk onderhoud citeert. Nog volgens verzoekster kan de verwerende partij zich niet verschuilen achter de procedure van haar moeder en stellen dat haar verzoek niet-ontvankelijk is, terwijl haar verklaringen op zich niet in twijfel worden getrokken. Er wordt nergens gesteld dat zij zelf niet geloofwaardig zou zijn.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoekster in op het hoger belang van het kind. Na een theoretische uiteenzetting in dit verband besluit verzoekster dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat met betrekking tot het hoger belang van het kind, ondanks dat dit een doorslaggevende overweging zou moeten zijn voor de commissaris-generaal. Verder gaat de verwerende partij er volgens verzoekster aan voorbij dat zij momenteel twaalf jaar is en in België naar school gaat, goed Nederlands praat en de cruciale jaren voor het identiteitsvorming in België heeft doorgebracht, waardoor België en “*onze manier van leven*” een deel geworden zijn van haar identiteit. De verwerende partij gaat eraan voorbij dat het recht op onderwijs in geval van terugkeer naar Georgië tot in de kern zal worden uitgehouden.

In een derde en laatste middelonderdeel gaat verzoekster in op het gebrek aan beschermingsmogelijkheden tegen haar biologische vader in haar land van herkomst. Daarnaast wijst zij erop dat rekening moet worden gehouden met het feit dat Georgië op heden niet meer beschouwd wordt als een veilig land van herkomst en waardoor niet langer vermoed kan worden dat zij in geval van terugkeer kan rekenen op de bescherming van haar nationale autoriteiten. Verder toont de huidige situatie in Georgië aan dat de overheid niet de wil heeft

om haar burgers te beschermen, waarbij verzoekster ingaat op recente ontwikkelingen in haar land van herkomst en zij hekelt dat hiermee door de verwerende partij geen rekening is gehouden.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad om haar te erkennen als vluchteling, ondergeschikt om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst ondergeschikt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Op 25 maart 2026 maakt verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een eerste aanvullende nota over aan de Raad, waarin zij verwijst naar informatie inzake de recente ontwikkelingen in Georgië en de weblink vermeldt van de COI Focus “*Georgië Algemene situatie*” van 12 februari 2025.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een tweede aanvullende nota neer, waarin zij opnieuw uitgebreid verwijst naar informatie inzake de recente ontwikkelingen in Georgië.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek in het licht van artikel 57/6, § 3, 6°, van de Vreemdelingenwet en desgevallend de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Waar verzoekster de schending opwerpt van artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet, van artikel 24 van het Handvest en van artikel 22*bis* van de Grondwet, beaamt de Raad dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige, zoals artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Anderzijds mag niet worden vergeten dat het de commissaris-generaal, en ook de Raad, in het kader van het asielcontentieux enkel toekomt inhoudelijk na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden, bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, opdat hem of haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. *In casu* komt hierbij nog de vereiste dat de commissaris-generaal, conform artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, eerst moet nagaan of hij het beschermingsverzoek van de minderjarige verzoekster al dan niet ontvankelijk kan verklaren. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan mochten zij een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde in artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. In het kader van een beschermingsverzoek, *quod in casu*, dient de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dan ook enkel te worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming, alsook binnen de ontvankelijkheidsvoorwaarde gesteld in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Het beginsel van het “*belang van het kind*” is in die zin in het specifieke kader van zogenaamde asielcontentieux dan ook beperkt, zoals ook de Raad van State aanhaalde in zijn arrest nr. 223.630 van 29 mei 2013. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria.

Verder wijst de Raad erop dat blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekster en in een aangepaste behandeling van haar verzoek om internationale bescherming heeft voorzien (zie ook overweging 2.3.5.). Zo werd het persoonlijk onderhoud van verzoekster afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid erop gewezen heeft dat verzoekster minderjarig is en dat bijgevolg het Kinderrechtenverdrag op haar van toepassing is. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind.

Met het louter theoretisch betoog over het belang van het kind, zonder concreet toe te lichten hoe en waar de commissaris-generaal dan geen rekening heeft gehouden met de belangen van de minderjarige verzoekster, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de commissaris-generaal binnen zijn wettelijke bevoegdheid geen rekening heeft gehouden met de belangen van het kind. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de commissaris-generaal, door *in casu* te oordelen dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart onderzoek rechtvaardigen, het hoger belang van het kind heeft miskend.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als minderjarige, bepaalde procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Je advocaat was voorts aanwezig bij het persoonlijk onderhoud en kreeg de mogelijkheid om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Er werd bij de beoordeling van jouw nood aan internationale bescherming eveneens rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.”

Verzoekster slaagt er geenszins in om afbreuk te doen aan deze pertinente overwegingen en zij betwist niet dat aan de in haar hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden als begeleide minderjarige op gepaste wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen.

2.3.6. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 27 november 2024, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”, waarbij haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

Luidens artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt “Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.” De moeder (en stiefvader) van verzoekster diende(n) zelf verzoek(en) om internationale bescherming in, waarin op 19 december 2023 besloten werd tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en hetgeen bevestigd werd bij arrest nr. 307 110 van de Raad van 23 mei 2024. Deze beslissingen en beoordelingen zijn bijgevolg definitief.

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet stelt onder andere:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.7. Na grondige lezing van het dossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat uit de verklaringen die verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aflegde blijkt dat zij haar eigen verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op en volledig verbindt aan dezelfde gronden die haar moeder (en stiefvader) reeds aanhaalden ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming, met name een vrees voor vervolging door haar biologische vader (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8-12). De beoordeling van deze verzoeken, zowel door de verwerende partij op 27 november 2024 als de Raad bij arrest nr. 307 110 van 23 mei 2024, is definitief. Hierin kwam naar voren dat de problemen van verzoeksters moeder (en stiefvader) met de ex-man van haar moeder, haar biologische vader, ongeloofwaardig zijn gelet op tegenstrijdige verklaringen over hun verblijfplaatsen de laatste jaren in Georgië voor vertrek, tegenstrijdige verklaringen over de bedreigingen die ze hebben ontvangen en hun laattijdig vertrek en dat zij hoe dan ook niet aannemelijk maakten dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming. Dit wordt in het verzoekschrift ook niet ontkend. Aldus, waar zij zich uitsluitend verlaat op dezelfde gronden die haar moeder (en stiefvader) reeds aanhaalde(n) ter staving van hun beschermingsverzoeken, *i.e.* een vrees voor vervolging ten aanzien van haar biologische vader en waarvan de beoordeling reeds definitief is, brengt verzoekster alvast geenszins eigen feiten aan, laat staan eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen. De Raad stipt aan dat huidig verzoek om internationale bescherming van het kind en voorliggend beroep niet kunnen worden aangewend als (vorm van) beroep

tegen de weigeringsbeslissingen die eerder in het kader van de verzoeken van haar moeder (en stiefvader) werden genomen, die vaststaand en definitief zijn en die ook ten aanzien van verzoekster gelden.

Verzoekster voert ter weerlegging hiervan blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Zij beperkt zich immers tot het eenvoudig stellen dat ze wel eigen feiten heeft aangehaald gelet op het feit dat zij zelf een deel van de (gewelddadige) problemen op heel jonge leeftijd heeft meegemaakt en waarbij zij haar eerdere verklaringen gewoonweg herneemt, dat het commissariaat-generaal zich niet mag verschuilen achter de procedure van haar moeder en dat haar gedetailleerde en doorleefde verklaringen nergens in twijfel worden getrokken. Dit alles doet geenszins afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster zich uitsluitend beroept op de vrees die door haar moeder (en stiefvader) reeds werd(en) ingeroepen en waarvan, nog los van de geloofwaardigheid ervan, reeds zowel door de verwerende partij als de Raad is gesteld dat niet aannemelijk is gemaakt dat *in casu* geen nationale bescherming voorhanden is/zou zijn.

Ook het betoog in het verzoekschrift en in de twee aanvullende nota's van verzoekster omtrent de algemene actuele situatie in Georgië kan aan het voorgaande geen afbreuk doen. De Raad merkt bijkomend op dat deze informatie niet relevant is voor zover zij betrekking heeft op de situatie van de LGBTQI-gemeenschap en politieke opposanten in Georgië. Wat betreft de informatie inzake geweld tegen vrouwen, benadrukt de Raad dat een vrees voor vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond en dat het louter aanleveren van algemene informatie hiervoor geenszins afdoende is. Met een loutere verwijzing naar algemene informatie inzake huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen in Georgië maakt zij in ieder geval geenszins *in concreto* aannemelijk dat zij ten aanzien van Georgië een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade dient te koesteren. De Raad verwijst dienaangaande naar wat hierover in het arrest zoals gewezen ten aanzien van verzoekers moeder (en stiefvader) reeds is gesteld. De door verzoekster thans aangeleverde algemene informatie over geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld doet geen afbreuk, dan wel ligt in het verlengde van de analyse die de Raad hieromtrent in zijn arrest nr. 307 110 van 23 mei 2024 reeds heeft gemaakt en waaruit blijkt dat, hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, uit de beschikbare informatie niet blijkt dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld en dat niet is aangetoond dat in verzoeksters moeder (en stiefvader) individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming. Ook met de overige informatie inzake de algemene situatie in Georgië slaagt verzoekster er niet in een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken. Zij komt immers niet verder dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Georgië zonder deze te betrekken op haar persoon en zij maakt hiermee evenmin aannemelijk dat de Georgische autoriteiten in geval van problemen met haar biologische vader onwillig dan wel onmachtig zouden zijn om hulp en/of bescherming te bieden.

Verder wijst verzoekster in het verzoekschrift (en in haar ter terechtzitting neergelegde tweede aanvullende nota) op het gegeven dat Georgië niet langer is opgenomen in de lijst van veilige landen van herkomst.

Georgië fungeert inderdaad niet langer op de lijst van veilige landen van herkomst in het meest recente koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (BS 27 mei 2024). Ten tijde van het persoonlijk onderhoud dat verzoekster bij het commissariaat-generaal aflegde op 3 september 2024 en het nemen van de bestreden beslissing op 27 november 2024 werd Georgië aldus reeds niet langer als een veilig land van herkomst beschouwd. De Raad is van oordeel dat het gegeven dat het herkomstland van verzoekster thans niet langer vermeld staat op de lijst van veilige landen van herkomst niet betekent dat de commissaris-generaal, dan wel de Raad niet langer meer tot het besluit zouden kunnen komen dat er in hoofde van een Georgische onderdaan geen nood is aan internationale bescherming of dat de Georgische onderdanen die momenteel in België internationale bescherming vragen, geconfronteerd worden met problemen die noodzakelijkerwijs allemaal vallen onder vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Ongeacht of een land beschouwd wordt als een veilig land van herkomst, is het aan de verzoeker om internationale bescherming om op een concrete manier aan te tonen dat er in diens hoofde sprake is van een nood aan internationale bescherming. *In casu* heeft verzoekster de mogelijkheid gekregen om eigen elementen aan te halen die een afzonderlijk onderzoek voor haar rechtvaardigen, werd zij in het kader hiervan gehoord bij het commissariaat-generaal en heeft er een individueel onderzoek plaatsgevonden. De commissaris-generaal is op basis van alle stukken van het dossier tot het besluit gekomen dat verzoekster geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk onderzoek voor haar rechtvaardigen. Het feit dat Georgië niet langer als veilig land van herkomst wordt beschouwd, doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing, die door de Raad pertinent en draagkrachtig worden bevonden.

In het verzoekschrift wordt voorts nog opgeworpen dat verzoekster op heden twaalf (lees: dertien) jaar oud is, in België naar school gaat, goed Nederlands praat, dat de Belgische manier van leven een deel is geworden van haar identiteit en dat in het geval van terugkeer naar Georgië haar recht op onderwijs tot in de kern uitgehouden zal worden. De Raad wijst erop dat verzoekster tot haar elf jaar in Georgië heeft gewoond en dat zij verklaarde nog telefonisch contact te hebben met familieleden en vrienden in Georgië (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoekster toont ook nergens aan dat zij met haar in België verblijvende gezin geen Georgisch zou praten, temeer haar moeder en stiefvader in het kader van hun beschermingsverzoeken beroep deden op een Georgische tolk en verzoekster zelf in het kader van de administratieve procedure is gehoord met de bijstand van een tolk Georgisch. Ter terechtzitting bleek inderdaad dat verzoekster al een aardig mondje Nederlands praat, maar dit neemt niet weg dat verzoekster, met uitzondering van de laatste twee jaar, in Georgië is opgegroeid en dat zij bij terugkeer opnieuw daar onderwijs kan genieten en meevolgen. Zo aangenomen zou kunnen worden dat verzoekster bij een terugkeer naar Georgië mogelijks enkele aanpassingsproblemen en/of een lichte verstoring in haar onderwijs zou kennen, dan is het loutere gegeven dat verzoekster, net zoals eenieder die verhuist naar een ander land, initieel enkele aanpassingsmoeilijkheden zou kunnen ondervinden, *an sich* onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming. Verder toont verzoekster in dit kader *in concreto* hoegenaamd niet aan en maakt zij op generlei wijze aannemelijk dat zij louter omwille van deze mogelijke, initiële aanpassingsmogelijkheden na een afwezigheid van twee jaar daadwerkelijk zou riskeren te worden gevisieerd en uitgesloten en/of zou worden gediscrimineerd; laat staan dat zij zou aantonen of aannemelijk maken dat dit in een dusdanig ernstige mate zou zijn dat dit zou kunnen worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Evenmin toont verzoekster aan dat zij in dit geval haar rechten niet zou kunnen doen gelden in haar land van herkomst en dat zij aldaar verstoken zou riskeren te blijven van de hulp, ondersteuning en bescherming vanwege haar eigen, nationale autoriteiten.

Verzoekster haalt voor het overige geen andere, al dan niet aan haar leeftijd als minderjarige verbonden elementen aan die aan een terugkeer naar Georgië in de weg zouden staan. Waar zij stelt dat de Belgische manier van leven een deel is geworden van haar identiteit, wijst de Raad er nog op dat dit enerzijds niet in het minst wordt geconcretiseerd en dat hoe dan ook elementen van integratie, hoewel lovenswaardig, slechts aantonen dat verzoekster zich aanpast aan de omstandigheden van haar verblijf alhier, doch dat dergelijke elementen geen risico inhouden voor haar bij terugkeer, laat staan dat zij bij terugkeer naar Georgië daadwerkelijk problemen zal kennen omwille van haar verblijf hier. Uit niets blijkt dat verzoekster samen met haar moeder en familie haar leven niet opnieuw zou kunnen opnemen in hun land van herkomst, Georgië.

Tot slot voert verzoekster in het voorliggende verzoekschrift geen concreet verweer tegen het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde geboorteakte en paspoort zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

2.3.8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek voor haar rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht besloten om met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet het beschermingsverzoek niet-ontvankelijk te verklaren. Een schending van dit artikel blijkt niet.

2.3.9. Aangezien artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zelf werd gehoord door een gespecialiseerde *protection officer*. Tijdens dit onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en liet zij zich bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.13. Waar verzoekster uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaak zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

V. SERBRUYNS